

AZ IDŐ NYÍLZÁPORÁBAN

(RÉSZLETEK)

A 600 éves Kecskemétnek

Forog az idő gyémántkereke. Az évek
fogai egymásba marnak
csontok fehérленek a pipacsok tövén
a kopjafás dombokat belepi a fű
gyöngyeivel telehinti a harmat.
Szamárkenyér és királydinnye virít
a lovak patarajzolatában
liheg a vidék, mint eltikkadt barmok
mint űzött betyár a szemgolyó-nélküli
éjszakában.

Hullámszik az idő, akár hőségben a homok
szesztüzű nyarakon összekunkorodik
a levél a fákon
elered az eső és mint hadrakelt nép
morajlik a dűlőutakkal indás tájon.

Jégbütykös ujjakkal előkaparja a tél
az ősök bordáit, csont-buborékát
a szivacsos koponyáknak
szemgödreikből kihajt a gólyahír, búzavirág
fölöttük remegő akácfák állnak.
Hajukat lelegelik a tehenek
ágyékukra, játékszer-ujjpercükre
bégető barikák lépnek
szurokcsepp hangyák, soklábú bogarok
futnak át rajtuk, madarak szállnak fölöttük:
sárgák — pirosak — kékek.

Övék a halál nyugalma. De sorsuk
szenvedésük ma is lüktet
a sörényes időben
mint őshüllők tojása a napon és vonz
mint gyémántmezők a földben.

.....

Innen vonultak Dózsa kaszásaihoz
pro patria et libertate
innen özönlöttek a fejedelemhez
itt húzták őket karóba a harcok után
itt bilincseltek őket a deresekhez.

Itt nyitott ernyőt a virág, amit
a népek tavaszán a homok fiai
a kun-kalapok mellé tettek
de itt sarjadt az a vesző is amivel

Világos után szilánkokká
verték bennük a lelket.
Tudták, hogy a föld fog sarkából kidőlni
tizenhét őszén, tizenkilencben, azon a nyáron
s ők voltak, akiket fűrészszel vágtak
fára kötözve égettek Orgoványon...

Állok az eső nyílzáporában a város közepén
a fény liliomaitól illatos téren
utcák csápjai nyúlnak felém, autók
villannak a kirakatok üveg-szemében.
A csönd gyümölcsszagú lehelete száll
betyársírokra, márvány emlékművekre
neonok paradicsommadaraira hull
pávatollaival az este.

Kehelyderekú lányok, nyitott-könyv-homlokú
férfiak sietnek. Virágváza-törékeny
babákkal kismamák járnak
lobog a szél, mint csődörök sörénye
s hallok halk suhogását
az idő nyílzáporának...
Ez hát a föld, ez hát a város, ahol
a homok arany-műveseivel
én is otthonra leltem
ezek a falak, amelyek védelmében
az emberért és róla kell énekelnem.

.....

Forog az idő gyémánt-kereke
az évek fogai egymásba marnak
csontok fehérленek a virágok tövén
a kopjafás temetőket beledi a fű
gyöngyeivel telehinti a harmat.

Állok a város közepén
a fény liliomaitól illatos téren
fölköttem kattog az idő gyémántkereke
bíborszírmú pipacs nyílik az égen...